SOPHIE EN HET GEHEIMZINNIGE KISTJE

DOOR R.W. TJERKSTRA

© FEBRUARI 2002

Toen Sophie 's middags na school thuis kwam, zat er een klein hondje voor de deur. Het had er al een tijdje gezeten, want het was bedekt met een dun laagje sneeuw. "Hallo", zei Sophie tegen het hondje. Het hondje stond op en kwispelde. Het schudde de sneeuw uit zijn lange haren. Het was een leuk klein hondje met een dikke rood-gele vacht en een krulstaart. Het leek wel een bolletje wol. "Wat doe jij hier? Je mag niet mee naar binnen", zei Sophie. "Ga maar terug naar je baasje." Op dat moment kwam de buurvrouw naar buiten. "Ha Sophie", zei ze. "Dat hondje zit hier al een hele tijd. Ik heb geprobeerd hem weg te jagen, maar hij komt elke keer weer terug."

"Hij is wel lief", zei Sophie, terwijl het hondje aan haar hand likte. "Zou hij zijn weggelopen?"

"Ik weet het niet", zei de buurvrouw. "Ik heb geprobeerd je vader te waarschuwen, maar die is er niet."

"Nee, die is naar een werkbezoek. Hij komt pas heel laat thuis. Ik moet zelf koken", zei Sophie.

"Arme meid, laat je vader je alweer in de steek? Kom anders maar gezellig bij ons eten hoor", zei de buurvrouw. Maar Sophie vond het altijd wel leuk als haar vader er niet was, dus ze bedankte de buurvrouw voor het aanbod. Het hondje was ondertussen een eindje weggelopen en stond gespannen naar Sophie en de buurvrouw te kijken. Toen Sophie de deur ging openmaken blafte het en kwam het weer teruggelopen. Het keek Sophie aan en blafte weer, en het liep weer een eindje weg. "Nee", zei Sophie, "Ik ga niet achter je aan lopen. Je gaat maar alleen naar huis. En als ik je mee naar binnen neem wordt mijn vader heel boos, dus ga maar snel terug naar je baasje". Ze liep naar binnen en deed de deur voorzichtig achter zich dicht. Ze hoorde buiten het hondje blaffen, maar ze deed de deur niet meer open.

Toen Sophie de volgende dag thuis kwam van school zat het hondje er weer. Het keek haar aan met zijn kleine oogjes, en hield zijn kopje een beetje schuin, alsof het wilde zeggen: "Kom nou mee met mij, ik wil je iets laten zien!" Sophie probeerde naar binnen te gaan, maar het hondje blafte en rende rondjes om haar heen.

"Wat is er nou", vroeg Sophie.

"Waf!", zei het hondje, want het kon niet zo goed praten.

"Ik ga niet met je mee hoor, ik ga nu naar binnen", zei Sophie. Ze aaide het hondje nog een keer en deed de deur open. Het hondje wilde naar binnen rennen maar Sophie kon hem nog net tegenhouden. "Geen sprake van", zei ze streng. Je bent een leuk hondje, maar je gaat nu maar mooi weer naar je baasje. Het hondje ging op de stoep zitten en keek haar aan tot ze de deur achter zich dicht had gedaan.

"Hallo, ik ben thuihuis!", gilde Sophie. "Ik oohook!", riep haar vader net zo hard terug. Sophie liep naar hem toe en gaf hem een zoen.

"Was het leuk op school?", vroeg pappa.

"Ja hoor", zei Sophie. "We hebben aardrijkskunde gehad en geschiedenis. Over Amerika."

"O goed. Fijn te horen dat kinderen tegenwoordig nog wat leren," grinnikte pappa.

"Heb je dat hondje nog bij de deur zien zitten?", vroeg Sophie.

"Hondje?"

"Ja, gisteren zat het er ook al toen ik thuis kwam. Het lijkt wel of hij wil dat ik achter hem aan loop. Hij loopt steeds een stukje weg en gaat dan naar mij kijken en blaffen. Heel raar."

"Nee, ik heb geen hondje gezien. Maar ik heb hier ook gewoon de hele dag zitten werken", zei pappa. "Je laat hem niet binnen he? Straks gaat hij nog denken dat hij hier woont."

Sophie beloofde dat ze het hondje niet binnen zou laten. Pappa ging weer aan het werk. Hij had het erg druk want hij had een belangrijke opdracht die af moest. Sophie mocht hem dus niet storen, had hij verteld. Sophie vond dat niet erg want ze zou toch naar Linda gaan. Maar eerst moest ze nog even boodschappen doen. Terwijl ze een boodschappenlijstje zat te schrijven werd er plotseling aan de deur gebeld. Sophie deed open, maar ze zag niemand. Toen ze de deur weer dicht wilde doen, sprong plotseling het hondje tegen haar op. Sophie schrok een beetje en deinsde achteruit. Toen zag ze dat het hondje een briefje in zijn bek had. Ze ging op haar hurken zitten en pakte het briefje. Er stond iets op geschreven. Het briefje was een beetje vies geworden, dus voordat ze het ging lezen veegde Sophie het af met wat sneeuw. Haar ogen werden groot van verbazing toen ze las wat er op de buitenkant van het briefje geschreven was:

Voor Sofie

Lees dit briefje snel alsjeblieft!

Nieuwsgierig vouwde Sophie het briefje open. Binnenin stond geschreven:

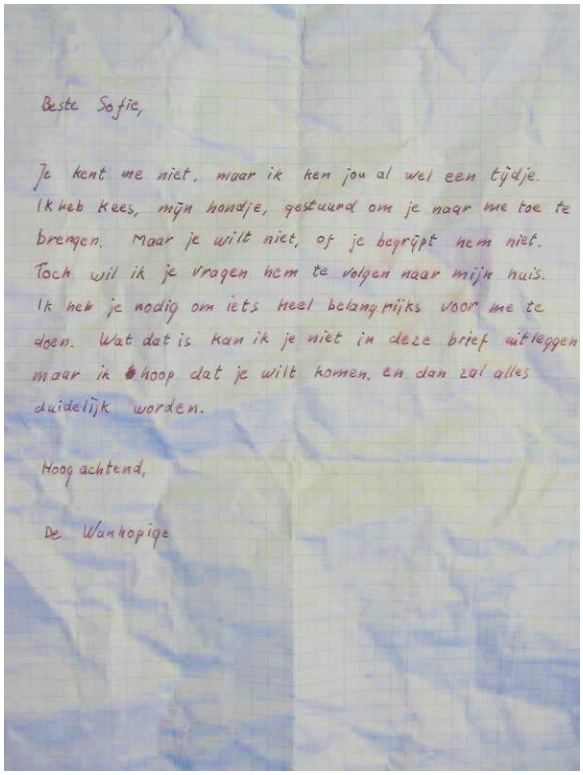

Beste Sofie,

Je kent me niet, maar ik ken jou al wel een tijdje. Ik heb Kees, mijn hondje, gestuurd om je naar me toe te brengen. Maar je wilt niet, of je begrijpt hem niet. Toch wil ik je vragen hem te volgen naar mijn huis. Ik heb je nodig om iets heel belangrijks voor me te doen. Wat dat is kan ik je niet in deze brief uitleggen maar ik hoop dat je wilt komen, en dan zal alles duidelijk worden.

Hoogachtend,

De Wanhopige

Sophie keek naar het hondje dat geduldig op haar zat te wachten. Nou, dacht ze,

dat heb ik weer. En hij heeft mijn naam ook nog verkeerd geschreven. Eigenlijk was ze wel heel nieuwsgierig geworden. Wie was de Wanhopige? En waarom kwam hij zelf niet naar haar toe? En wat zou ze voor hem moeten doen? Kan hij dat zelf niet dan? Weet je wat, dacht ze, ik kan natuurlijk gewoon eens gaan kijken waar die Wanhopige woont. Als ik een eindje achter het hondje blijf kan ik altijd nog wegrennen als ik het eng vind worden. Dus stond ze op, hing haar boodschappentas over haar schouder en zei tegen het hondje: "OK. Breng me maar naar je baasje".

Kees had al begrepen wat Sophie van plan was, want hij begon vrolijk te kwispelen en heen en weer te draven. Het is wel een slim hondje, dacht Sophie. Hij weet precies wat ik wil. Ze liep langzaam achter hem aan. Bij elke lantarenpaal bleef Kees even staan om te zien of Sophie wel achter hem aan kwam. Ze volgde hem een eind langs de straat waardoor ze altijd naar school liep, en langs de gracht totdat Kees bij een zijstraatje op haar bleef wachten. Toen ze dichterbij kwam rende Kees het straatje in. Sophie volgde hem. Ze was nu in een arme buurt waar kleine huisjes stonden. Bij veel huisjes was de verf van de deuren en kozijnen aan het bladderen. De mensen die hier woonden hadden niet veel geld, dat kon Sophie wel zien. Er liepen wat mensen op straat. "He, Kees!", zeiden ze tegen het hondje. "Ben je weer aan de wandel?" En ze aaiden hem vriendelijk over zijn kopje. Kees vond het wel leuk want hij kwispelde erbij. Sophie begreep dat ze nu vlakbij het huis van de geheimzinnige Wanhopige moesten zijn. Ze begon een beetje zenuwachtig te worden. Ze was een aardig eindje van huis, en ze hoopte maar dat die Wanhopige niet plotseling naar buiten zou komen stormen. Ze keek naar Kees. Die was ondertussen een eindje doorgelopen en zat nu voor de voordeur van een huis te kwispelen. Toen hij merkte dat Sophie naar hem stond te kijken begon hij hard te blaffen. Sophie bleef als aan de grond genageld staan. Ze begon een beetje in paniek te raken en wist niet of ze nu weg moest rennen of blijven kijken wat er ging gebeuren. Terwijl ze besluiteloos van haar ene been op haar andere stond te wiebelen kwam er een vriendelijk uitziende man uit het huis waar Kees voor zat te blaffen. Hij aaide Kees over zijn bolletje en zei iets tegen hem. Sophie was te ver weg om het te verstaan. Kees hield op met blaffen en keek naar Sophie. Toen keek de man om zich heen en zag Sophie staan. Hij zwaaide naar haar. Sophie kende de man helemaal niet, en stak schuchter haar hand op. Ze bleef staan waar ze stond. Als die man iets van haar wilde moest hij maar naar haar toekomen, vond ze.

"Sophie!", riep de man naar haar. "Ik heb iets voor je. Niet weglopen hoor!" Hij verdween in zijn huis en kwam even later terug met een briefje in zijn handen. Hij had ook zijn jas aangetrokken en liep langzaam naar Sophie toe. Sophie stak haar handen in haar zakken en leunde tegen het huis waar ze toevallig naast stond. Ze probeerde een beetje stoer te lijken maar dat lukte niet zo goed. Ze was eigenlijk wel een beetje bang.

"Wees maar niet bang hoor, ik zal je niets doen", zei de man. Hij keek haar vriendelijk aan. Jaja dacht Sophie, dat zeggen ze vast allemaal. "Bent u nou de Wanhopige", vroeg ze.

"Ja", zei de man. "Maar eigenlijk heet ik Jos. "En ik wil heel graag dat je iets voor me doet."

"Hoe weet u hoe ik heet? En waarom moet ik nu juist iets voor u doen? Waarom doet u het zelf niet, of iemand die u wel kent?", vroeg Sophie.

"Dat is een lang verhaal. Waarom kom je niet even binnen, dan maak ik een lekkere warme chocolademelk voor je en kan ik je alles vertellen."

"Nee, ik blijf liever buiten, dank u", zei Sophie.

"Zoals je wilt", zei de man. Hij pakte wat sneeuw van de straat op, maakte er een sneeuwbal van en gooide die een heel eind weg. Kees rende er vrolijk springend en blaffend achteraan. Sophie moest er wel wat om lachen, de sprongen die het kleine hondje maakte!

De vreemde man keek een tijd strak voor zich uit. Het leek wel of hij ineens met zijn gedachten heel ergens anders was. Plotseling zei hij:

"Ik begrijp dat je niet zomaar iets wilt aannemen van een vreemde kerel. Maar ik wil je toch heel graag wat vragen. Vroeger toen ik net zo oud was als jij had ik een hele goede vriend. We speelden elke dag samen, en op een dag hebben we een kistje verstopt in de school. Toevallig is dat dezelfde school als waar jij nu op zit. Ik zou heel graag willen dat jij voor mij dat kistje vindt en het aan je vader geeft."

Sophie keek verbaasd naar de meneer. Dat was een vreemd verhaal. "Waarom moet ik dat aan mijn vader geven? Wat zit er in dat kistje?", vroeg ze. "Dat kan je zelf bekijken als je het gevonden hebt", zei de vreemde meneer. Hij keek haar vragend aan. "Doe je het, alsjeblieft?" vroeg hij. Hij zag er nu wel wat wanhopig uit. Sophie dacht even na. "OK, ik doe het", zei ze. "Ik hoop dat het niet al weggehaald is." De meneer gaf haar het briefje. "Nu moet ik snel naar huis anders wordt mijn vader boos", zei Sophie. "Dag!" En ze rende naar de supermarkt en daarna naar huis.

De volgende dag was het woensdag. Pappa was de avond ervoor erg boos op Sophie geweest. Ze was veel te laat thuis gekomen. In de winter moest ze altijd vóór het donker thuis zijn, en gisteren was ze pas om half zes thuis. Daarom had ze nu voor straf huisarrest. Ze moest ook nog de badkamer schoonmaken. Toen ze daarmee klaar was ging Sophie op haar kamer zitten en keek naar het briefje dat ze van Jos had gekregen. Ze begreep nog steeds niet wat Jos van plan was. En hoe wist hij hoe ze heette? Ze vouwde het briefje open. Op het briefje stond een tekening. Het leek wel een schatkaart:

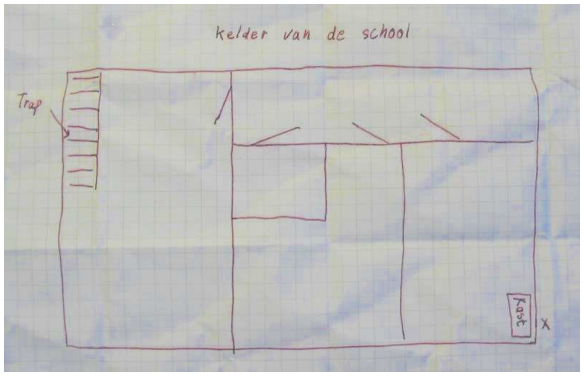

Jos had de plattegrond zelf getekend en Sophie vond het moeilijk om zijn handschrift goed te lezen. Er was een trap naar beneden getekend, en als je die af liep kwam je in een grote kamer. Achterin die kamer tegenover de trap was een deur. Daarachter was een soort gangetje getekend met drie deuren erin. Als je door de laatste deur ging kwam je in een kleinere kamer, en in een hoek daarvan stond een kast getekend. Achter de kast, aan de andere kant van de muur, had Jos een kruisje getekend. Dat

was gek. Dat kistje kon toch niet in de muur zitten? Of zou Jos het kruisje daar getekend hebben omdat hij het niet meer op de plaats van de kast kon tekenen? Daar had hij namelijk al het woord 'kast' geschreven.

Sophie was nog nooit in de kelder geweest. Ze wist dat er dingen van school bewaard werden zoals schriften en de kerstboom maar er kwam daar niet vaa iemand. De meeste meesters en juffen hadden ook schriften in het lokaal omdat het in de kelder zo koud en vochtig was. Sophie vond het best wel spannend om in die kelder te gaan kijken. Alleen, hoe moest ze dat doen zonder gezien te worden? Ze had geen zin om het hele verhaal aan een meester of juf uit te leggen. Daarom moest ze een list verzinnen. Hmm, dacht ze. Als ik nu eens aan de meester vraag of ik naar de WC mag? Maar dat was geen goed idee; waarschijnlijk had ze meer tijd nodig dan naar de WC gaan kostte. Sophie piekerde nog even door. In de pauze? Nee, dan liepen er allemaal meesters en juffen door de school heen, dat was helemaal geen goed idee. Tijdens de ouderavond? Nee, pappa ging altijd naar alle ouderavonden en dat kon dus ook niet. Dan kreeg ze weer huisarrest.

Ineens had ze het. Sinterklaas! Die kwam de volgende week op school. En dan moesten alle klassen naar de gymzaal om liedjes te zingen voor Sinterklaas en de pieten. Alle meesters en juffen waren daar ook bij. En het was daar altijd zo druk dat ze vast niet zouden merken dat Sophie even in de kelder aan het snuffelen was. Wat een goed idee!

Het duurde nog wel drie dagen voordat het sinterklaasfeest op school gevierd werd. Sophie was wel een beetje zenuwachtig. Stel je voor dat ze toch een juf of meester tegenkwam in de kelder? Misschien kon ze toch beter alles aan pappa vertellen? Maar dan wordt hij vast heel boos omdat ik tegen hem heb gelogen en met omdat ik met een vreemde man heb gepraat, dacht ze. Ze hoopte maar dat het allemaal goed zou komen. En die meneer moest pappa haast wel kennen Waarom moest ze anders dat kistje aan pappa geven?

Eindelijk was het dan sinterklaasfeest. Alle kinderen mochten verkleed op school komen. Sophie vond het altijd leuk om zwarte Piet te zijn dus ook dit jaar had haar vader haar 's ochtends vroeg helemaal zwart geschilderd. Ze had een mooi pakje van hem gekregen met paarse pofmouwen en een rode maillot. Ze had er ook een zwarte pruik bij gekregen maar die vond ze zo kriebelen dat ze die maar niet op deed. Daarom probeerde pappa al haar haren in de zwarte Pieten muts te stoppen. Zo ging ze naar school, met de plattegrond van Jos in haar tas vertopt.

Om half tien moesten alle kinderen zich verzamelen in de gymzaal. Alle juffen en meesters waren er ook bij. Samen met Linda liep Sophie naar de gymzaal. In de gangen van de school liepen al wat echte Pieten rond met grote jute zakken op hun rug en roedes in de hand. "Hallo Sophie", zei er één. Sophie keek verbaasd op, maar de Piet was alweer weg gerend. "Die Pieten weten ook alles", zei Linda verbaasd.

Even later waren ze bij de gymzaal aangekomen. Het was er al best druk. Alle kleine kinderen zaten vooraan zodat ze het goed konden zien. Sophie en Linda zaten in de laatste klas en stonden dus helemaal achteraan bij de deur. Dat kwam Sophie goed uit want nu kon ze gemakkelijk weg glippen. "Ik ga straks even een tijdje weg", fluisterde Sophie tegen Linda. "Wat ga je doen dan?", fluisterde Linda terug. "Dat leg ik je later wel uit", zei Sophie. "Als ze me zoeken ben ik naar de WC, goed?" Linda haalde haar schouders op. "OK. Kijk, daar is Sinterklaas!" Inderdaad, daar kwam Sinterklaas door de deur waar Sophie en Linda naast stonden naar binnen. Om hem heel liepen drie Pieten die enthousiast snoepgoed in het rond

strooiden. Iedereen juichte en graaide naar het snoepgoed op de grond. Behalve Sophie, want die was aan het rondkijken of ze alle meesters en juffen kon zien. Ze wilde nu wel snel naar beneden want anders was Sinterklaas al afgelopen voordat ze het kistje gevonden had. Juffrouw Vermeer, Juffrouw Geelvis, meester Van Neften, juffrouw Groen, meester Bennink, meester De Boer... telde ze. He gelukkig, daar kwamen meester Verschuur en juffrouw Jozefs nog binnen. Nu waren ze er allemaal. "Ik ga hoor", zei Sophie tegen Linda. Ze opende voorzichtig de deur en glipte erdoor.

Zo hard ze durfde liep Sophie door de school. Ze durfde niet te rennen want dat maakte zo'n lawaai in de gang. Ha, daar was de deur van de kelder al. Ze trok eraan. Hij klemde een beetje maar hij ging wel open. Snel ging ze erdoor en deed de deur achter zich dicht. Achter de deur was de trap naar beneden. Wat een donker gat! dacht Sophie. En omdat ze de deur dicht had gedaan zag ze bijna geen hand voor ogen. Ze voelde aan de muur, vond het lichtknopje en drukte erop. Helemaal onderaan de trap begon een klein peertje licht uit te stralen. Sophie daalde langzaam de trap af naar beneden. Daar was een grote kamer met allemaal houten kasten erin. De meeste waren leeg, maar in sommige stonden boeken en schriftjes. Vlakbij het plafond was een klein raampje dat zo vuil was dat er bijna geen licht meer doorheen kwam. En tegenover de trap was inderdaad een deur. Hij stond half open, en erachter was een donkere gang. Sophie keek in de gang. Ze vond een lichtknopje, maar toen ze erop drukte gebeurde er niets. Dat was een tegenvaller! Ze had geen zaklantaarn meegenomen. Nou ja, hopelijk was in de kamer waar de kast stond wel licht. Om toch wat te kunnen zien zette ze de deur wijd open. Nu kon ze een eind in de gang kijken. Hij was langer dan ze gedacht had. Op de plattegrond leek het of de deuren in de gang vlak naast elkaar zaten, maar in het echt zat er best veel ruimte tussen. Sophie moest helemaal naar achterin de gang lopen, en daar was het erg donker. Bovendien was de gang erg vies; er lag een dikke laag stof op de grond en het behang bladderde van de muren. Sophie liep maar snel de gang in. ze telde de deuren waar ze voorbij liep. Eén, twee drie... ja, die moest ze hebben. Het was hier zo donker dat Sophie bijna niets meer zag. Ze wachtte even tot haar ogen een beetje gewend waren aan het donker. Dat hielp niet veel. Ondertussen luisterde ze gespannen of ze niet iemand in de kelder hoorde. Maar gelukkig bleef alles stil.

De deur naar het lokaal met de kast erin waar het kistje verstopt was, was dicht. Sophie duwde er tegenaan en krakend ging hij open. Het leek alsof hij al in geen jaren meer open was geweest. Sophie keek nu in een groot lokaal. Ook hier zat weer een raampje in de muur bij het plafond. Dit raampje leek gelukkig iets minder vies dan het raampje in het eerste lokaal, want nu kon ze tenminste een beetje meer zien. Ze was in een klein lokaal. Het stond helemaal vol met hele oude bankjes en stoeltjes. Er lag een dikke laag stof op en er groeiden ook paddestoelen op. Het was hier veel vochtiger dan in de rest van de kelder. O, dacht Sophie, Nu zie ik het! Het raampje is stuk. Vandaar dat het hier veel lichter is. Er was een scherf uit het raampje gevallen waardoor er regen van buiten in het lokaal kon komen.

Snel zocht Sophie naar de kast. Hij stond precies waar Jos hem getekend had. Het was een grote oude zwarte houten kast met deuren erin. Nieuwsgierig deed Sophie een deur open. Vochtige oude lucht stroomde haar tegemoet. Sophie deed een stapje opzij, zo muf rook het. Ze wapperde met haar handen de vieze lucht een beetje uit de kast en ging op onderzoek. Er stonden een paar boeken en een heleboel schriften in de kast, maar ze zag nergens een kistje. Zou Jos dan echt bedoeld hebben dat ze achter de kast moest zoeken? Sophie besloot eerst maar eens onder de kast te kijken. Ze ging op de grond zitten en keek onder de kast. Daar was het zo donker

dat ze niets zag. Ik ga niet met mijn handen onder die kast voelen, dacht Sophie. Misschien ligt er wel een plank ofzo. Ze keek rond en zag bij het schoolbord dat aan de andere kant van het lokaal hing een aanwijsstok staan. Daarmee voelde ze onder de kast. Er lag helemaal niets, alleen maar veel stof. Sophie begon behoorlijk zenuwachtig te worden. Ze was nu al een hele tijd weg. Ze besloot eens achter de kast te voelen met de stok. Daar kon ze wat moeilijk bij maar als ze de stok plat tegen de muur bewoog lukte het net. Ze voelde inderdaad dat er iets was, maar of dat het kistje was kon ze niet zien. En Jos had toch niet eerst het kistje een de muur vastgemaakt en toen de kast ervoor gezet? Er moest toch iets met die kast zijn waardoor ze erachter konden komen.

Sophie deed de beide kastdeuren wijd open en keek eens goed naar de achterwand. Ze voelde met haar vingers. De wand bestond uit rechtopstaande planken. Hé, dacht Sophie. Eén ervan leek een beetje los te zitten. Ze duwde tegen de plank. Hij gaf een beetje mee. Ze voelde naar de rand van de plank. Die kon ze net pakken met haar nagels. Ze trok eraan en met een klap viel de plank uit de wand en op de grond! Stofwolken stoven in het rond. Sophie was van schrik ook op de grond gaan zitten en staarde nu met opengesperde ogen en ingehouden adem naar de deur. Ze verwachtte dat er nu elk moment iemand binnen kon komen. Ze wachtte even tot haar hart weer wat rustiger sloeg en sprong toen overeind. Ze moest nu echt opschieten want ze was al zo lang weg. Ze keek in de kast. Achterin was nu een opening, en daarachter was een klein nisje in de muur. Ze kon het net zien in het donker. En in het nisje stond het kistje! Opgelucht pakte Sophie het kistje op. Ze zette het op de grond, duwde de plank weer terug in de kast en sloot de deuren. Ze pakte het kistje weer op en liep snel terug naar de trap. Zo snel als ze kon rende ze naar boven en deed het licht uit. Ze luisterde even aan de deur of er geen mensen voorbij liepen. Alles was rustig. Ze opende de deur en rende naar haar tas die op de grond bij de kapstok lag. Daar stopte ze het kistje in. Daarna ging ze snel weer terug naar het sinterklaasfeest. Bij de deur hoorde ze dat er gezongen werd. Ze luisterde even. O gelukkig, dacht Sophie, nog geen Dag Sinterklaasje. Snel glipte ze naar binnen, waar Linda ongeduldig op haar stond te wachten. “Waar bleef je zo lang?”, vroeg die. “En wat ben je smerig!” Inderdaad, Sophie’s kleren zaten onder het stof. “Kom”, zei Linda, en duwde haar kordaat voor zich uit naar de WC. Daar wreven ze zo goed en zo kwaad als het ging het meeste stof van Sophie’s kleren af. Ondertussen vertelde Sophie het hele verhaal aan Linda. “Je moet het niet verder vertellen hoor”, zei ze. “Mijn vader vermoordt me als hij erachter komt wat ik heb gedaan!” “Nou, hij zal er toch een keer achter moeten komen”, zei Linda. “Je kan moeilijk zeggen dat je zomaar dat kistje gevonden hebt. Er komt niemand ooit in de kelder, dat weet je vader ook wel.” Linda had natuurlijk gelijk. Sophie’s vader kwam best vaak op school; hij hielp dan met klusjes die gedaan moesten worden als deuren en ramen repareren enzo. De spullen die hij daarvoor nodig had waren opgeborgen in een grote kast in het handenarbeidlokaal. Sophie dacht na. “Wat zal ik zeggen over mijn vuile kleren?” vroeg ze aan Linda. “Zal ik zeggen dat ik gevallen ben?” Linda bekeek Sophie eens goed. “Je bent wel erg vies”, zei ze. “Als je gevallen bent dan lag er daar wel erg veel stof. Ik denk dat je het beste maar gewoon de waarheid kan vertellen.” Sophie keek haar een beetje benauwd aan. Maar iets beters kon ze ook niet verzinnen. Met een beetje geluk was pappa thuis druk aan het werk als Sophie thuis kwam, en kon ze haar kleren ongemerkt in de was gooien. Ze besloot dat maar te proberen. Ondertussen had Linda toch het meeste stof van haar Zwarte Pieten pakje af gekregen. Het was alleen een beetje nat geworden.

Sophie en Linda liepen de gang weer op. Het sinterklaasfeest was afgelopen

en iedereen was nu vrij. Er liepen veel kinderen door de gang met rugzakken op hun rug. Ook waren er een paar zwarte Pieten. Eén ervan zwaaide naar Sophie. "Hij vindt je leuk", grinnikte Linda. Sophie zwaaide terug. De zwarte Piet kwam naar de meisjes toe gelopen. "Hallo Sophie en Linda", zei hij. Sophie keek verbaasd. Die stem kwam haar heel bekend voor. De zwarte Piet was pappa! Ze had hem helemaal niet herkend. O jongens, wat moest ze nu tegen hem zeggen? "Hebben jullie met water lopen knoeien dames?" vroeg pappa. Opgelucht knikten de meisjes ja. "Wat, zijn jullie je stem verloren? Ik wilde nog wel vragen of jullie bij mij pannekoeken komen eten", zei pappa. Nou, dat wilden Sophie en Linda wel. Linda belde gauw haar moeder om te vragen of het goed was. Ondertussen trok Sophie haar jas aan en pakte haar rugzak, die zwaar was van het kistje dat erin zat.

Eenmaal thuis aangekomen ging Sophie naar haar kamer om andere kleren aan te doen. Linda hielp haar met het schoon boenen van haar gezicht, en daarna hielp Sophie pappa met het schoon boenen van zijn gezicht. De verf op pappa's gezicht was nog een beetje nat en plakkerig. Er zat ook veel verf in zijn haar. "Nou ja", zei hij, "dan ga ik vanavond wel een keer onder de douche voordat ik ga slapen." Daarna gingen ze samen naar beneden om pannekoeken te bakken.

Onder het pannekoeken bakken vertelde pappa dat er iemand ziek was geworden die Zwarte Piet moest spelen. Toen had juffrouw Geelvis hem gebeld om te vragen of hij misschien kon invallen. Pappa had het niet zo druk dus dat kon wel. Hij was naar school gegaan toen Sophie al in de klas zat. Hij kon nauwelijks uit zijn ogen kijken want de verf op zijn gezicht was nog nat en zijn oogleden plakten aan elkaar als hij knipperde. De meisjes vonden het een mooi verhaal en schaterden het uit. "Hoe zag Sinterklaas er eigenlijk uit?" vroeg pappa. "Nou", zei Sophie, "hij had een rode mantel aan en een mijter op." "O goed", zei pappa, "Dan zag hij er vast heel echt uit." De meisjes grinnikten.

Na het eten moest Linda naar huis toe. Eindelijk had Sophie tijd om het kistje te gaan bekijken. Ze ging naar haar kamer en haalde het kistje uit haar rugzak. Ze ging op haar bed zitten, dat aan vier bijna onzichtbare spinnedraden aan het plafond hing. Het kistje was van wit geschilderd metaal, en er zat een hangslotje op. De verf was hier en daar van het kistje af gebladderd en er zat ook al flink wat roest aan het kistje. Toch kreeg Sophie het niet open. Ze morrelde aan het slotje. Het zat goed vast. Ze had een ijzerzaagje nodig of zoiets. Maar dat mocht ze niet zomaar gebruiken; dan moest ze eerst pappa vragen of het mocht. En dat kon niet want die wilde dan natuurlijk weten waar ze het voor nodig had. Peinzend staarde Sophie naar het kistje. Ze had niet in de gaten dat pappa langzaam de deur open maakte. Hij staarde verbaasd naar het kistje en ging naast Sophie op de grond zitten. "Waar heb je dat vandaan?" vroeg hij. Sophie schrok zich een ongeluk! "Hee, ik heb je helemaal niet binnen horen komen!" riep ze. "Ik schrok me wild. Kun je niet kloppen?" "Sorry Sophie", zei pappa. "Maar hoe kom jij aan dat kistje? Ik was al bijna vergeten dat we dat heel vroeger verstopt hadden op school. Hoe heb je het gevonden?" Nieuwsgierig keek pappa Sophie aan. "Hoe lang heb je het al?" vroeg hij. Sophie slikte. Nu moest ze het hele verhaal aan pappa vertellen. Ze hoopte maar dat hij niet te boos zou worden. "Ik heb het vanmorgen uit de kelder gehaald op school, tijdens het sinterklaasfeest", zei ze. "Weet je nog dat kleine hondje dat hier een paar dagen geleden elke keer aan de deur kwam?"

Sophie vertelde alles aan pappa. Dat ze achter Kees aan gelopen was, en dat

ze niet bij die vreemde meneer naar binnen was gegaan. Ze vond hem wel een beetje eng, zei ze. Pappa was te verbaasd en nieuwsgierig om erg boos te zijn. "Toen ik zo oud was als jij waren Jos en ik dikke vrienden. We deden alles samen. We gingen bij elkaar logeren en heel vaak gingen we vissen op zaterdag in de sloot bij het weiland waar nu die grote fabriek op staat", vertelde pappa. "De kelder van de school werd toen ook al weinig gebruikt. We speelden daar vaak verstoppertje tussen de middag. Dat mocht helemaal niet van de meesters en juffen, maar omdat het daar zo donker was konden ze ons vaak niet eens vinden als ze ons weer eens kwamen zoeken. Dat maakte het extra spannend.

Op een dag kwam Jos met het idee om een schat te verstoppen in het nisje achter de kast. Dat nisje had hij ontdekt toen hij zich tussen de kast en de muur wilde verstoppen in de hoek van het lokaal. We hebben toen een plank achter uit de kast gewrikt en er een stuk af gezaagd zodat we makkelijk bij dat nisje konden komen. Dat was een heel gedoe want de meesters en juffen mochten het natuurlijk niet horen. We zijn dagen bezig geweest met zagen; elke dag een heel klein stukje want we konden niet hard zagen omdat ze ons anders zouden horen. Toen het eindelijk af was hebben we dat kistje gevuld met spulletjes."

"Weet je nog wat er in zit?" vroeg Sophie nieuwsgierig.

"Jos had er een foto van zijn hond in gedaan. Hij had toen ook een keeshondje en daar was hij helemaal dol op. Als we uit fietsen of hengelen gingen ging die altijd met ons mee. En ik heb er geloof ik een speelgoedautootje in gedaan of zoiets... Ik weet het niet precies meer. In elk geval hebben we er ook een briefje in gedaan waarop staat wie we zijn en wat je moet doen als je dit kistje vind."

"En nu heb ik het gevonden", zei Sophie. "Ja, dus jij mag het open maken", zei pappa lachend. "Ik heb een ijzerzaagje nodig denk ik", zei Sophie. Ze rende naar beneden om een zaagje te halen.

Even later hadden Sophie en pappa het kistje open gekregen. Het was van binnen netjes afgeplakt met groen ribfluweel. Het rook een beetje muf, maar het had ook bijna twintig jaar achter de kast in dat vochtige lokaal gelegen. Dit is wat er in zat:

- Een ganzeveer die was gesneden als een pen
- Een speelgoed autootje
- Een briefje met het adres van opa en oma erop
- Een foto van een hondje dat er net zo uit zag als Kees
- Een opgevouwen poster van The Cylinderheads
- Een opgerold briefje, netjes dichtgebonden met een lintje

"Wat goed zeg, dat je dat onthouden hebt!" riep Sophie. "Dat hondje lijkt echt heel erg op Kees!" Pappa had ondertussen de poster uitgevouwen en zat er dromerig naar te kijken. "The Cylinderheads...", mompelde hij. "Daar was ik vroeger helemaal weg van. Ik heb al hun platen nog op zolder liggen. Duizenden kranten heb ik bezorgd om één elpee van ze te kunnen kopen." Hij staarde naar de poster. Er stonden allemaal slecht geklede mannen op met heel veel haar. Ze hadden gitaren in hun handen en deden alsof ze heel stoer waren. "Wat een watjes", zei Sophie. "Wacht maar tot je ze gehoord hebt!" riep pappa en hij sprong op om de elpees van zolder te halen. "Pappa, we hebben geeneens meer een pickup hier, hoe wil je nou die elpees draaien?" zei Sophie. "Laat liever eens zien wat er op dat briefje staat! Ben je daar niet benieuwd naar?" Pappa zuchtte. "Je hebt gelijk lieverd", zei hij.

"Laten we maar snel gaan kijken." Hij haalde het lintje eraf en rolde het briefje open. Toen schraapte hij zijn keel en las:

> Aan degene die dit leest. Wij zijn Jos van Dijk en Maarten Vermeer. Wij zitten allebei in de vijfde klas op deze school. Wij hebben dit kistje hier verstopt zodat mensen het vinden als de school wordt afgebroken. Wij hopen dat u ons dan wilt waarschuwen. We hebben een paar dingen in het kistje gedaan die wij heel leuk vinden. De hond op de foto is van Jos. Hij heet Max en hij is altijd heel vrolijk. En we hebben dit briefje geschreven met de veer die ook in het kistje zit. Maarten vindt deze auto heel mooi. Het is een Ferrari. Maarten wil later ook een Ferrari. En we zijn allebei heel erg fan van The Cylinderheads. Dat is een hele gave band. Nou, nu stoppen we weer. Wilt u dit kistje brengen naar de ouders van Maarten? Want Jos gaat over een tijdje verhuizen. Het adres is Beethovenlaan 11. Vriendelijke groeten van Jos en Maarten.

"Daar wonen ze nu nog steeds", zei Sophie.

"Ja", zei pappa. "Maar vertel eens, hoe zag Jos eruit? Ik heb hem al 12 jaar niet meer gezien. Ik ben wel heel benieuwd wat er van hem geworden is. Hij is niet eens bij de bruiloft van mamma en mij geweest." Sophie keek pappa verbaasd aan. "Zijn jullie zo lang vrienden geweest dan?" vroeg ze. Pappa staarde wat dromerig voor zich uit. "Ja", zei hij zacht. Hij keek op zijn horloge. "Het is te laat om hem vanavond nog op te zoeken. Heeft hij nog tegen je gezegd wat je moest doen als ik het kistje open had gemaakt?" "Nee, alleen dat ik het aan je moest geven", zei Sophie. "Zullen we hem zaterdag gaan opzoeken dan?" vroeg pappa. Dat leek Sophie een goed idee.

De volgende zaterdag liepen Sophie en pappa hand in hand door de stad. De sneeuw was aan het smelten en er lag overal vieze bruine derrie op de grond met plassen eromheen. In de straat waar Jos woonde hadden ze niet gestrooid dus daar was het helemaal vies en glibberig. Voorzichtig schuifelden Sophie en pappa naar het huisje van Jos. Sophie hoopte maar dat hij thuis was. Gelukkig, toen ze aanbelden begon Kees hard te blaffen. Even later deed Jos de deur open. Hij keek van pappa naar Sophie en weer naar pappa. En toen verscheen er een brede lach op zijn gezicht. "Maarten!" riep hij en pakte pappa's hand. "Ha Jos, tijd niet gezien", grapte pappa, maar Sophie hoorde aan zijn stem dat hij ook heel blij was Jos weer te zien. "Kom binnen jongens", zei Jos en trok Sophie en pappa naar binnen.

Even later zaten ze met z'n allen in de woonkamer. Kees had zijn kopje op Sophie's schoot gelegd en liet zich aaien. Ondertussen vertelde Jos zijn verhaal:

"Jouw vader en ik waren vroeger de beste vrienden, al vanaf de eerste klas van de lagere school. We deden alles samen: huiswerk maken, vissen in het weekend, en we aten bij elkaar. Toen we later naar de middelbare school gingen bleef dat zo. We zaten op het Hoogland College, weet je nog Maarten?"

Pappa knikte. "Ja", zei hij. "Ik weet nog dat we heel teleurgesteld waren toen we na de brugklas allebei in een andere klas terecht kwamen. Jij ging naar de HAVO, en ik moest het VWO doen, met al die moeilijke talen die je verplicht te leren kreeg."

"Gelukkig konden we elkaar nog vaak zien in de pauzes", vertelde Jos. "En je

vader hielp me vaak met huiswerk als ik het niet begreep. Ik vond wiskunde altijd heel moeilijk en je vader is daar heel goed in.

In ons derde jaar op de middelbare school liep er ineens een nieuw meisje in de gangen rond. Ze was nogal verlegen en het duurde weken voordat we wisten hoe ze heette. Maarten en ik waren allebei al snel dikke vrienden met haar. We gingen nog veel met z'n tweeën om, maar Maria, want zo heette ze, deed ook vaak met ons mee. Dan gingen we buiten een eind fietsen om te picknicken of we gingen bij een van onze ouders pannekoeken bakken.

Zo gingen de jaren voorbij. Omdat ik HAVO deed was ik een jaar eerder klaar met school dan Maarten en Maria. Ik wilde graag een restaurant beginnen en ging daarvoor studeren. Je vader en Maria zag ik toen minder natuurlijk, maar ze moesten wel vaak bij me langskomen om mijn nieuwe bedenksels te komen proeven. Zo bleven we goede vrienden."

"Jos kookte altijd al heel graag", zei pappa. "Hij kan van hele simpele dingen de lekkerste gerechten maken." Sophie zei niets. Ze dacht na. Pappa had het bijna nooit over Maria. En hij had helemaal nog nooit over Jos verteld. Hoe kwam dat? Ze wist helemaal niet dat hij bestond voordat ze achter Kees aan naar hem toe gelopen was.

Jos ging verder: "Je vader en Maria gingen allebei in deze stad aan de Universiteit studeren. Ik was er best trots op om twee van zulke knappe vrienden te hebben. Maria kwam ook vaak bij mij eten als Maarten niet kon, omdat hij moest studeren of werken ofzo. Ik vond dat allemaal heel leuk. Pas heel laat kreeg ik in de gaten dat je vader en Maria een stelletje aan het worden waren. Ik was ontzettend jaloers op Maarten, maar wat kon ik doen? Ik wilde hem en Maria niet verliezen. We gingen nog vaak samen uit eten of andere dingen doen, maar ik voelde me vaak het derde wiel aan de wagen. Dat was geen leuke tijd." Jos staarde voor zich uit. Sophie schonk hem nog maar een kopje thee in, wat hij dankbaar opdronk.

Pappa vertelde verder: "Op een dag besloten Maria en ik te gaan trouwen. Ik had het haar gewoon gevraagd op de markt nadat we een harinkje hadden gegeten. Natuurlijk waren we dolblij met elkaar en we vonden dat we het meteen aan Jos moesten gaan vertellen. Hij was tenslotte onze beste vriend. Hij woonde vlakbij, dus we zeulden onze zakken met boodschappen mee naar hem toe en belden aan."

"Ik kan het je nu wel vertellen Maarten, maar ik was heel erg verdrietig toen ik het nieuws hoorde. Natuurlijk had ik het zien aankomen, maar ik had het gevoel dat ik in één keer twee goede vrienden verloor. Mijn wereld stortte in op dat moment. Ik wist niet zo goed hoe ik me toen moest gedragen."

"Je gedroeg je inderdaad nogal vreemd", zei pappa. "Je was nogal stilletjes. We hadden niet verwacht dat je direct zou overlopen van vreugde maar een beetje meer medeleven was leuk geweest. En pas toen je zo plotseling verdween begrepen we wat er met je aan de hand was. Maar toen was het te laat om je nog op andere gedachten te brengen."

Jos beet op zijn lip. "Ik heb toen dingen gezegd waar ik later enorme spijt van had", zei hij. "Ik wilde niet in deze stad blijven. Gelukkig had ik net mijn studie afgerond zodat ik kon gaan werken. Ik ben toen begonnen als kok op een vrachtschip. Wekenlang koken voor tien mensen op de volle zee. Het was leuk, maar soms ook wel wat saai, en af en toe had je er types bij voor wie het nooit goed was. Die liet ik dan maar voor zichzelf koken.."

"Van je ouders hoorde ik af en toe waar je was. Maria heeft je nog kaarten en brieven geschreven waarin ze je smeekte terug te keren. Ze heeft je heel erg gemist", zei Maarten zacht. "En toen Maria overleden was ben ik dagenlang in de weer geweest om je te proberen te bereiken. Ik vond het heel erg dat je niet op de begrafenis kon zijn."

"Ik heb al die jaren op die schepen geen enkele kaart of brief gezien", zei Jos. "Ik leefde in een soort droom. Maar ongeveer een jaar geleden stond ik op zo'n schip te kijken naar de haven die langzaam dichterbij kwam. Het was mooi weer, en de stad zag er prachtig uit. Ik was hier twaalf jaar niet meer geweest. Ik ben na het aanmeren direct naar mijn ouders gegaan. Die waren natuurlijk dolblij me te zien. Ik heb een tijdje bij ze gewoond en toen dit huis gehuurd van een huisjesmelker. Mijn ouders hebben me verteld dat Maria kort na de geboorte van Sophie was overleden. Dat was vreselijk nieuws natuurlijk." Hij keek pappa met tranen in de ogen aan. "Ik vind het heel erg voor je", zei hij. "Ik ben bij haar graf geweest. Ik durfde niet naar je toe te gaan omdat ik bang was dat je boos zou zijn omdat ik je zo in de steek had gelaten."

Zwijgend staarden de drie mensen in het kleine donkere woonkamertje van Jos voor zich uit. Kees was naast hem op de bank gaan zitten en likte zijn hand. Sophie had tranen in haar ogen. Haar vader sloeg een arm om haar schouders. "Ik was niet boos, wel heel verdietig", zei Maarten. "Ik had ook tijd gehad om na te denken, en Maria en ik hebben natuurlijk veel over je gepraat. Maria begreep wel een beetje hoe je je moet hebben gevoeld. Ze vertelde me vaak dingen over jou die je mij niet eens had verteld. Jullie twee waren erg goede vrienden en ik vond dat fijn, juist omdat ik bang was dat ik je anders kwijt zou raken als ik met Maria ging trouwen. En toen Maria plotseling overleed had ik niemand meer om me op te beuren. Dat was een hele moeilijke tijd. Een pasgeboren dochtertje, een nieuwe baan en geen vrienden in de buurt om me te helpen. Gelukkig waren Maria's ouders zo goed om me de eerste jaren te helpen Sophie op te voeden."

Het was een hele tijd stil in het kleine donkere woonkamertje van Jos. Toen vroeg Sophie zacht: "Hoe wist je dat ik de dochter van pappa ben? En waarom heb je mij dat kistje laten halen? Waarom heb je niet gewoon aangebeld?"

"Ik was veel te bang dat je vader heel boos op mij zou zijn. Maar ik wilde hem wel graag weer zien. Dus moest ik een list verzinnen", vertelde Jos. "Kees was een pup van acht weken oud toen ik hem van mijn ouders kreeg. Dat was een maand nadat ik bij hen in was getrokken. Ik verdenk hen ervan dat ze bang waren dat ik anders weer weg zou gaan. Nu heb ik iets waar ik verantwoordelijk voor ben zodat ik niet zomaar weer vertrek. Al snel begon ik Kees truukjes te leren, net zoals mijn vorige hondje. Ondertussen was ik bezig met een goede locatie te zoeken voor mijn restaurant. Omdat jullie dicht bij het centrum wonen kwam ik bijna elke week langs jullie huis. Ik had je daar wel eens zien spelen. Af en toe was er een ander meisje bij." "Linda", zei Sophie. "Dat is mijn beste vriendin."

"Op een gegeven moment dacht ik: als ik Maarten was zou ik mijn dochter naar dezelfde school sturen als ik zelf op had gezeten. Dat is een typisch Maarten ding om te doen. Dus liep ik naar de school toe, en inderdaad zag ik je daar op het schoolplein. Ik hoorde daar dat de kinderen je Sophie noemden. Zo ben ik achter je naam gekomen."

"Je had het wel verkeerd gespeld in je briefje", zei Sophie. "Het is met PH, niet met een F."

"Ja, dat kon ik ook niet weten natuurlijk. In ieder geval bleef ik bleef tot de lessen begonnen en je in de school verdween. Ik wilde eerst aan de juffrouw vragen om je een briefje mee te geven maar ik was bang dat ze dat niet zou willen doen. Dus moest ik wat anders verzinnen. En plotseling herinnerde ik me het kistje dat Maarten en ik verstopt hadden! Het was een gok natuurlijk, want ik wist niet of het er nog was, maar ik moest het maar proberen."

"Waarom heb je niet gewoon een briefje in de bus gegooid?", vroeg Maarten. "Ik wist niet wat ik op zo'n briefje moest schrijven. 'Hallo, ik ben Jos, zullen we weer wat afspreken?' Dat leek me zo raar", zei Jos.

"Ik heb Kees geleerd een briefje aan Sophie te geven, en gelukkig is Sophie nieuwsgierig genoeg om achter Kees aan te gaan. Ik wilde Sophie alles vertellen maar die mag niet met vreemde mannen praten dus heb ik haar maar die plattegrond van de kelder van de school gegeven." Pappa trok Sophie wat dichter tegen zich aan. "Grote meid", grinnikte hij.

"Het was wel een beetje een onduidelijke plattegrond", zei Sophie. "Er stond helemaal niet op dat het kistje achter de kast zat en dat er een losse plank in de kast zat. En het was heel vies en donker in de kelder." "En tot overmaat van ramp was ik ook nog eens Zwarte Piet", grijnsde Maarten.

"Het spijt me dat het je zoveel moeite kostte", zei Jos. "Ik wist eerlijk gezegd ook niet meer precies hoe we dat kistje verstopt hadden. Ik hoop dat je vader je niet al te veel straf heeft gegeven." Sophie keek boos. "Ik heb huisarrest gekregen nadat je mij die plattegrond had gegeven. Ik was veel te laat thuis.", zei ze. "Net toen ik met Linda naar de film zou. En toen ging ze met Marlies, en die is stom!" Ze mopperde nog wat na.

"Nou, dan moet ik jullie maar eens op een bioscoopkaartje tracteren", zei Jos. "Jaaaa!!!", riep Sophie blij. "Dan gaan we naar die nieuwe Nederlandse film, die is zóó leuk, met al die knappe jongens erin!" Maarten grinnikte naar Jos. "Ze wordt al een grote meid", zei hij trots.

Jos keek Maarten lang aan. "Ik heb me als een idioot gedragen. Hoe kan ik zo dom geweest zijn alleen maar aan mezelf te denken en niet aan jou en Sophie? Ik was zo bang dat je me niet meer wilde zien dat ik er niet eens aan dacht dat het wel eens anders kon zijn. Ik hoop dat je me wilt vergeven..."

"Wat dacht je?", riep Maarten. "Ik ben heel blij je weer te zien! Sophie, daar zit de beste kok van de hele stad. Eindelijk kunnen we eens lekker eten zonder naar de Chinees te hoeven gaan!"

Jos lachte door zijn tranen heen. "Nou, dan moet ik zo direct maar eens voor jullie gaan koken", zei hij.